

ROGER THAT

eerste editie najaar 2018

#01

GEDICHTEN

VERHALEN

ERVARINGEN

KUNST

MUZIEK

POËZIE

**ROGIERHULST
FOUNDATION**

SAMEN DELEN SAMEN HELEN

Het e-magazine wat je nu voor je ziet is tot stand gekomen uit de lotgenoten
bijeenkomst van de Rogier Hulst Foundation.

Initiatiefnemer is Astrid, de moeder van Rogier. Zij heeft in nagedachtenis van
haar zoon een stichting opgericht voor ouders die hun kind verloren hebben
aan suïcide. De stichting helpt door middel van het organiseren van lotgenoten-
en themadagen om mensen te ondersteunen in hun rouwverwerking rondom
het verlies van hun kind. Daarnaast zet de stichting zich in ter preventie van
suïcide onder jongeren.

In deze uitgave van het Roger That magazine vind je onder meer een interview
met Nikki, een goede vriendin van Rogier en tevens vormgever van dit e-magazine.
Een aantal gedichten en verhalen, kunst, een boekbespreking, een blog en
een verslag van een expertmeeting.

Wij van de redactie hopen dat je herkenning, troost en inspiratie voelt door
het lezen van dit magazine. En dat je kan ervaren dat je niet alleen staat in je
verdriet en gemis.

treur niet ■
gedicht p.19

expertmeeting ■
verslag p.20

shine on ■
blog p.24

rogier hulst ■
mama van rogie vertelt p.4

oneindige inspiratie
interview & kunst p.6

herinneringen aan bas
vader van bas vertelt p.16

roger that huizen
netwerkbijeenkomst p.22

de kleine spin
verhaal p.26

lotgenotendag
ervaringen p.10

met mijn ogen dicht
muziek p.18

toevallige signalen
boekbespreking p.21

liefste
bericht van de andere kant p.14

ROGIER HULST

door Astrid van Vugt, mama van Rogier

Rogier was een bijzondere jongen. Als kind kon je al met twee vingers in je mond, uren en uren op de bank voor je uit zitten staren Waar je was, geen flauw idee.... Ik vond je sociaal, meelevend, rustig, zeer gevoelig, creatief en je zat vol humor. Je had vele vrienden en vriendinnen. Ze stonden voor je in de rij, al zag je dat zelf niet echt. Jaren en jaren heb je gevoetbald met vrienden bij de plaatselijke voetbal vereniging. Je was verdedigend ingesteld en je hield

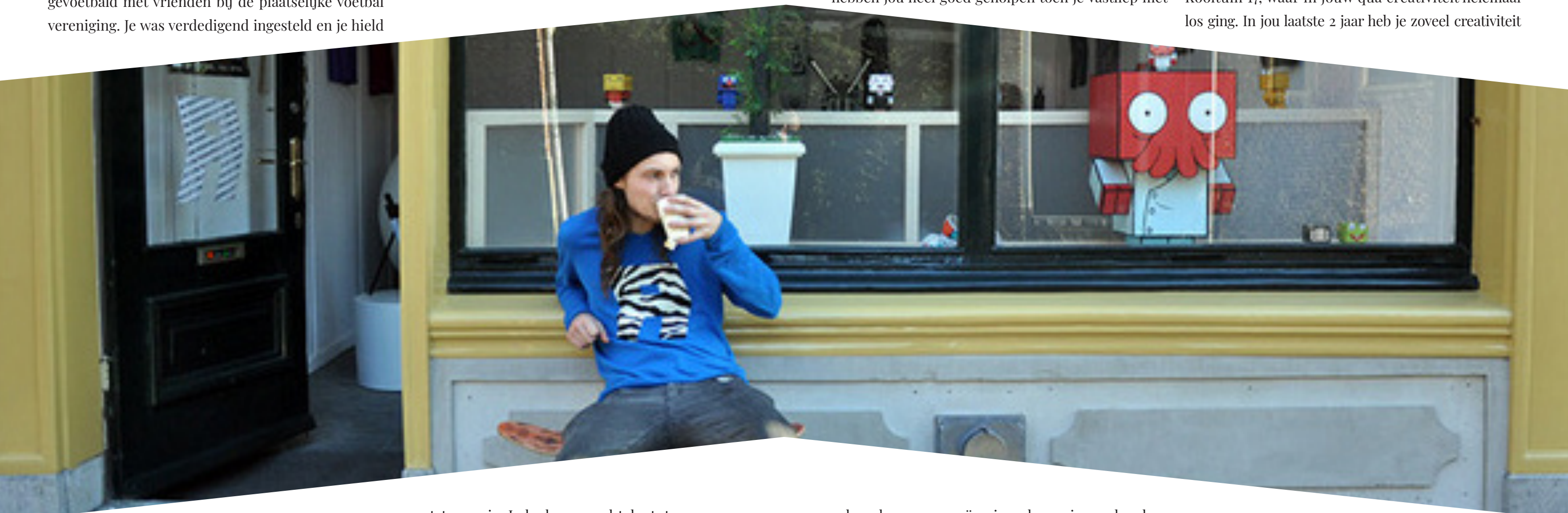
je precies aan de opdracht om de bal uit het doel te houden. Dat deed jij beslist niet onverdienstelijk. Ik heb altijd met veel plezier jou aangemoedigd langs de lijn. Geknutseld werd er volop bij ons thuis. Pakken en pakken papier gingen er door heen. Weet nog goed, dat je in groep 5 naar de tekenclub van Evelyn van West ging. Een feest voor jou. De aandacht die

toonstelling van regionale kunstenaars. 1 schilderij had een enorme aantrekkingskracht en je werd er helemaal ingezogen. Een portret met allemaal verschillende zwarte vlakjes. Bij thuiskomst ben jij meteen aan het werk geslagen en dit was jouw eerste grote artwork. Jouw zus, al zingend in de microfoon.

Na 4 jaar Grafisch Lyceum, waarbij je al vele artworks voor anderen maakte, een skateboardline opzette met een paar vrienden waar jij de design voor je rekening nam, ging jij werken bij G-Star als DTP'er. Een top bedrijf in alle opzichten, vooral voor zijn personeel. Zij hebben jou heel goed geholpen toen je vastliep met

de deadlines van het bedrijf. Wat me aan mijn hart ging was dat je zoveel talent had en zoveel ideeën, dat je het maar moeilijk kon kanaliseren. De maatschappij dwong je om in de pas mee te lopen Lastig hoor, want je was wars van regels en hiërarchie.

Veiligheid ging bij jou boven alles. Bij mij en in ons huis voelde jij je veilig. Ik had een goede band met jou en tevens hadden we genoeg gesprekstof mede vanwege ons creatieve brein. Vaak was het een geordende chaos bij ons in huis door alle ideeën die omhoog borrelde. Op je 23 ste opende jij Atelier Kooltuin 17, waar in jouw qua creativiteit helemaal los ging. In jou laatste 2 jaar heb je zoveel creativiteit

je kreeg vond je heerlijk. Je werd altijd warm verwelkomd met koek en thee en leerde daar de eerste schildertechnieken. Helaas stopte dat toen jij naar de middelbare school ging. Wat kon je altijd intens van onze kampeervakanties, onze vriendenuitjes, verjaardagfeesten en familieuitjes genieten. Omstreeks je 12ste jaar ontdekte je skateboarden. Jouw

grootste passie. Je had zeer veel talent, tevens was het een geweldige uitlaatklep voor je om je vrij te voelen.

Wanneer werd jouw creativiteit nu echt getriggerd? Als ik mij goed herinner ging je een keer met ons mee naar de prachtige entourage van de Oude Ursula in Warmenhuizen, als 14/15 jarige. Daar was een ten-

geleverd en mensen geïnspireerd, waar iemand anders zijn hele leven over doen. Vooral hield je van het ontvangen van mede creatievelingen gelijk gestemden, vrienden om eindeloos te sparren en te delen. Ik bewonder je door dat je nooit vooroordelen had. Iedereen benaderde je met veel respect en interesse. Ben zo blij dat je geleefd hebt en ik heb zoveel van je mogen leren, dat is niet te beschrijven.

Ik hou van je met heel mijn hart. Heb nog veel te doen op aard, maar ik troost me met de gedachten dat ik je na mijn geleefde leven weer in mijn armen kan sluiten!

Jouw Mama

ONEINDIGE INSPIRATIE

door Sandra Rodenburg

Op een mooie zonovergoten zondagmiddag zit ik samen met Nikki en haar man Ryan, in de tuin. Ons gesprek gaat over depressie en hoe we onszelf, met behulp van inspiratie vanuit de geestelijke wereld, kunnen helen.

Nikki heeft een boodschap die ze met hulp van Rogier wil uitdragen. Zij wil met haar kunst inspiratie brengen aan anderen die net als zijzelf deed, worstelen met depressieve gevoelens. Nikki wil ons een ander, groter, perspectief laten zien. Rogier was en is een dierbare vriend van Nikki en voor zijn overlijden kenden ze elkaar al

geruime tijd. Nikki beschrijft hun vriendschap als zielsverwantschap. “Wij konden gewoon zijn bij elkaar” zegt Nikki. “En uitwisselen over onze depressieve gevoelens. Maar ook leuke dingen als ballengooien met de hond in het park”.

Na Rogiers vertrek heeft Nikki een aantal jaren niets kunstzinnigs kunnen doen. Ze had haar gevoel uitgeschakeld. Was bezig te overleven. Maar langzaam maar zeker kwam er toch een verbetering in de situatie. Nikki begon het trauma van Rogiers dood te verwerken. Ze begon een spiritu-

ele helingsreis en merkte dat ze daarin ondersteund werd vanuit de geestelijke wereld door Rogier. Deze samenwerking resulteerde in Project R (zie Nikki's website www.nikkivanoostende.com) postuum opgedragen aan Rogier.

De inspiratie begon weer te stromen. Op mijn vraag hoe Nikki contact maakt met Rogier antwoord ze: “Via de liefde, die er nog altijd is tussen Rogier en mij, krijg ik met mijn Hart, contact met hem.” Nikki kan Rogiers aanwezigheid voelen en krijgt beelden door van hem. “Kunst is de tool zegt Rogier. Mediteren helpt daarbij. Mezelf

“Alles heeft betekenis alles is connected.”

Meer informatie over
Project R is te vinden op
nikkivanoostende.com.

leeg maken. Een kanaal worden voor zijn inspiratie. Blending van energie noem ik het.”

Als we verder praten over depressieve gevoelens licht Nikki toe dat depressie je iets wil zeggen. Het is een signaal dat je niet je passie leeft maar op een zijspoor zit. Bij depressie is praten heel belangrijk. Voor mensen die er middenin zitten maar ook voor nabestaanden na een zelfdoding.

Ryan vult aan: “Vanwege het taboe wat op depressie en suïcidale gedachten rust heerst er onbegrip. Mensen zijn bang, durven zich niet open te stellen, zitten gevangen, kunnen nergens heen”.

De ommekeer van Nikki's depressie kwam mede door een bezoek aan medium Wendy. Nikki was voor behandeling van haar depressie bij de GGZ maar trok daarnaast haar eigen plan om ook de spirituele kant van de depressie te onderzoeken. Wendy zei hele rake dingen. Nikki: “Wendy zei dat ik dat mezelf moest vertrouwen en dat ik intuïtief heel goed in staat was contact met Rogier te maken. Je bent fijnbesnaard genoeg verzekerde ze me. Wendy vertelde me dingen die ik ten diepste zelf ook al wist. Dat de band met Rogier nog altijd bestond. En dat ik zeker weer moest gaan schilderen”.

Nikki wil met haar Universele Kunst mensen inspireren en her-

kennig en erkenning geven aan mensen die depressief zijn. Nikki: “Vanuit eigen ervaring weet ik dat mensen met doodsgedachten niet werkelijk dood willen maar wensen dat het anders wordt dan het is. Je wilt verandering, niet verder gaan met hoe het is. Depressieve mensen zijn vaak heel gevoelig, spiritueel gezien. Dat is geen zwakte maar juist een kracht”.

Het gaat nu heel goed met Nikki. Ze is getrouwd en heeft twee lieve dochters. Suïcide is geen wens meer. Nikki vertelt: “Ik leef nu veel meer vanuit de bron, vanuit liefde. Toen ik depressief was leefde ik vanuit angst. Nu kan ik vanuit mijn hart leven en stroomt de oneindige inspiratie.”

Ryan voegt toe dat hij de grootsheid van alles wat er na de dood van Rogier met Nikki en ook met hem gebeurd is, niet kan ontkennen. Ryan: “We zijn hier met een reden en kunnen bijdragen aan het grote geheel.”

Nikki: “We zijn allemaal licht. Alles heeft betekenis, is connected. Ik ben een instrument voor inspiratie vanuit een veel groter perspectief. We kunnen allemaal leven vanuit een groter perspectief en oneindige inspiratie. We weten alles al. We moeten het ons alleen herinneren”.

LOTGENOTENDAG

ervaringen geschreven door lotgenoten

Op 16 maart 2018 organiseerde de Rogier Hulst Foundation een lotgenotendag voor ouders. Onderstaand kunt u lezen hoe een aantal lotgenoten deze dag hebben ervaren. De volgende lotgenotendag zal worden gehouden op zaterdag 13 oktober 2018, te Baarn. Meer informatie kunt u vinden op www.rogierhulstfoundation.nl.

NELLEKE KOSTER: Het was op een grijze maartse vrijdagmorgen dat ik met gemengde gevoelens de oprit van Conferentiecentrum Drakenburg bij Baarn opreed om naar mijn eerste lotgenotendag van de Rogier Hulst Foundation te gaan. De mooie omgeving stelde me gerust. Ja, het was spannend zo'n lotgenoten dag, maar het was ook goed om hier te zijn. Na een warm welkom door Astrid van Vugt de oprichtster van de Rogier Hulst Foundation begon deze bijzondere dag. Een vriendin, die in het begrafeniswezen werkt, had mij op deze dag geattendeerd en gelukkig maar.

Het was tweeënhalft jaar geleden dat onze oudste zoon Dominic 17 jaar oud totaal onverwachts door zelfdoding om het leven kwam. Het is moeilijk te beschrijven in wat voor een chaos van emoties en rauw verdriet je terecht komt. Gelukkig hebben we een warm netwerk van vrienden en familie om ons heen en ook de professionele hulp heeft goed voor ons gezorgd, maar juist een lotgenoten groep kan je de hand reiken bij de grote eenzaamheid die je ervaart na het verlies van je kind of naaste door zelfdoding. Die eenzaamheid valt weg op deze bijzondere lotgenoten bijeenkomst. Alle aanwezigen hebben een dierbare verloren. Allemaal zitten we met vragen en zijn we bezig met onze eigen verwerking en toch is alleen al het bij elkaar zijn, zelfs zonder veel te zeggen voldoende om je gesterkt te voelen, kracht te putten uit het noemen van de namen van onze kinderen of als dat te moeilijk is, gewoon te zwijgen.

De foto's van onze kinderen staan, omgeven door kaarslicht, centraal in de ruimte. Patricia Wouters (rouwtherapeute en verliesdeskundige) helpt ons door de mooie maar o zo moeilijke momenten heen. Met diep respect luister ik naar lotgenoten Toon de Keyzer en Jack Keijzer. Zij vertellen over hun persoonlijke ervaringen. We zijn allemaal gevraagd om iets symbolisch mee te nemen en in kleinere groepjes vertellen we over wat we hebben meegenomen. Hierdoor ontmoeten we elkaar. Er hangt een bijzondere sfeer, warm veilig en even voel ik

me niet zo kwetsbaar in mijn verdriet. Tijdens de heerlijke en ongedwongen lunch zijn er geen onangename stiltes, maar prettige gesprekken over van alles en nog wat, meanderend tussen ons verdriet, herkenning en het ontdekken van lotgenoten.

Na de lunch vertelt Astrid over het werk en de doelstellingen van de Rogier Hulst Foundation. Haar enthousiasme en plannen voor de toekomst zijn als zonnestrallen waaraan we ons warmen en die ons de energie geven om onze zware last te dragen, 'Samen helen, samen delen' is dan ook haar motto. Wat een verrijkende ervaring. Ook na deze dag weet ik me gedragen door de fijne mensen die ik bij mijn eerste lotgenotendag van de Rogier Hulst Foundation ontmoet heb.

Ik verheug me op de volgende lotgenoten dag die op 13 oktober aanstaande wordt georganiseerd. Ik kom terug voor meer!

SIMONE & TOON DE KEYZER: Graag willen we een stukje schrijven over onze ervaringen die we opgedaan hebben bij de 1e en 2e lotgenotendag. Natuurlijk gaat het bij deze ervaringen om gevoelens en die zijn altijd persoonlijk en ook vaak verschillend voor de een of de ander. Maar wat wij allebei heel sterk hetzelfde hebben ondervonden, was het samen- het wij gevoel.

De herkenning van elkaars gevoelens en het mooie daarvan was, dat je elkaar meteen begreep. Je hoefde elkaar niets uit te leggen over het waarom en hoe en waardoor je dit zo voelde. De ander voelde dit namelijk net zo. Dat was een heel sterk gevoel, een heel sterke emotie die je samen deelde en omdat je dit samen ervaart, voel je geen schroom of belemmering, je kan jezelf zijn, je hoeft je niet te schamen. Dat was en is nog steeds heel sterk aanwezig.

Dat vinden we nu alleen nog op de L.G. Dagen, je krijgt namelijk in je eigen omgeving steeds minder begrip voor wat je voelt en waar je mee bezig bent. Mensen snappen het niet, nu nog steeds na 5 jaar na het overlijden van onze Tom, "moet je niet eens verder met je leven?" vragen ze dan, heb je het al een plaatsje gegeven? Dat soort reacties krijg je dan.

Bij je lotgenoten is dat gevoel wel aanwezig van wij, van samen delen, van begrijpen en accepteren. Bij de 1e L.G. Dag hebben we vooral veel inspiratie opgedaan. We waren allebei nogal sceptisch van te voren, heel afwachtend. Bang dat het niks voor ons was en afwachten of we ons verhaal wel kwijt konden, dat we niet alleen maar anderen met hun verhaal en hun verdriet moesten aanhoren. Nu dat was dus een heel mooie ervaring voor ons op de 1e L.G.-dag, tijdens de film over Rogiers leven gingen onze ogen wijd open van herkenning, we zagen Tom voor ons op het doek, twee druppels water met Rogier en niet alleen qua uiterlijk, maar vooral ook qua karakter en in zijn gedrag. Sindsdien zijn wij echt geïnspireerd door Astrid met de R.H.F. Astrid heeft ons het platform geboden en geeft ons nog steeds de gelegenheid om je te uiten en jezelf te zijn samen met alle lotgenoten op de L.G. Dagen. Daar kunnen alle lotgenoten zichzelf zijn en ben je vrij om alles te delen wat je denkt en voelt, alle emoties en verdriet kan je veilig en vertrouwd delen met elkaar.

Het is aan jezelf om de 1e stap te zetten, maar eenmaal gedaan= dan voel je je echt opgenomen in de L.G.-Groep, een warme en fijne groep mensen die er echt zijn voor elkaar, die met elkaar communiceren op allerlei manieren en veel met elkaar delen. Daar kan je je verhaal kwijt en weet je en voel je dat er naar je geluisterd wordt.

Bij de 2e L.G. Dag werd dit gevoel alleen nog maar versterkt, het mooie op die dag was dat iedereen

lees verder >>

vervolg lotgenotendag ervaringen >>

een foto had meegenomen van zijn of haar dierbare overleden kind, heel mooi en vooral omdat deze kinderen zoveel op elkaar leken, ook hier was dus veel gevoel van herkenning onder alle aanwezigen. We hebben veel met elkaar gepraat en gedeeld, ook de 2e dag was zeer geslaagd. De mooie leus van Astrid is voor ons zeker een feit: SAMEN DELEN – SAMEN HELEN .

Zelf heb ik er nog een aan toegevoegd namelijk = Samen Sterk. Dat is zoals wij het ervaren, wij doen het samen en vullen elkaar aan, waardoor we ons sterk voelen. Daardoor kunnen wij het aan. We zijn reuze benieuwd hoe de 3e dag gaat worden, er zijn in ieder geval wel weer nieuwe ontwikkelingen, bijvoorbeeld de Over Kop Huizen in België. Astrid is daar zeer enthousiast over en wil graag proberen ook in Nederland zo'n huis te beginnen. Wij zijn daar grote voorstanders van en willen haar daar zeker bij helpen en steunen.

COLIN BARTEL: De stap zetten om naar een lotgenotenbijeenkomst te gaan blijkt voor mij groot te zijn. Lukt het mij om met onbekenden te spreken over wat er gebeurd is? Wordt de pijn en verdriet niet alleen maar erger? Ondanks mijn twijfels besluit ik toch om te gaan en wat ben ik blij dat ik geweest ben. Wij hebben in de groep eerst het verhaal van een van de lotgenoten gehoord, naar de inspirerende plannen van de Rogier Hulst Foundation geluisterd en met een psychotherapeut over rouwverwerking en de Cirkel van Verlies en Hechting gesproken.

Daarnaast zaten wij in kleine groepjes bij elkaar en ieder mocht zijn verhaal delen. Iedereen onzeker, maar de gedachte dat ons allemaal hetzelfde is overkomen maakte het minder zwaar. Vertellen over wat het overlijden van je kind met je doet. Hoe het je heeft veranderd, of opnieuw heeft gevormd. En over schuldgevoelens, boosheid, onmacht, onbegrip en andere emoties spreken. Het verdriet mag er zeker ook zijn. Er zijn momenten van tranen maar ook momenten van lachen. Gelukkig, want ondanks al het verdriet mogen wij ook weer genieten van het leven. Ik ervaar troost, erkenning en verdieping uit mijn lotgenotencontacten. Het verzacht de pijn en geeft mij kracht om door te gaan!

De Rogier Hulst Foundation nodigt ouders die een kind verloren hebben uit op zaterdag 13 oktober 2018 en/of zaterdag 10 november 2018. Broers en zussen die met hun ouder(s) willen meekomen zijn ook van harte welkom. Onze vierde Lotgenotendag is zaterdag 16 maart 2019. Aanmelden kan via rogierhulstfoundation@gmail.com.

13 OKTOBER 2018

Programma Lotgenotendag

Drakenzaal Conferentiecentrum Drakenburg Dr. Albert Schweitzerweg 13744 MG Baarn <https://www.drakenburg.nl>

10.00 Ontvangst in Drakenburg met koffie/thee en snoeperijen in het restaurant van Drakenburg. Drakenburg (Doctor Albert Schweitzerweg 1, 3744 MG Baarn) was van oudsher een ridderhofstad en een kasteel dat in het tweede kwart van de 14de eeuw nabij Baarn in het gewest Eemland werd gebouwd. Er zijn voldoende parkeerplaatsen dichtbij de ingang van Conferentiecentrum Drakenburg.

10.30 Astrid van Vugt heet u welkom in de Drakenzaal en begeleidt de openingsceremonie. Fleur Hulst vertelt haar ervaringen na het overlijden van haar broer door Zelfdoding. Een lotgenoot vertelt over zijn gevoel van onze vorige Lotgenotendagen.

11.15 Tineke Rodenburg heeft, als therapeut, veel ervaring in het begeleiden van nabestaanden na suïcide. Daarnaast heeft zij, ook van zeer nabij, ervaren wat de impact is op het gezin en zijn sociale omgeving wanneer een kind zich zelf dood. Een bijeenkomst waarin je je verhaal deelt. En op adem komt. “Samen delen, samen helen” staat centraal.

13.00 Staat er een heerlijke lunch voor jou klaar met biologische gerechten in het restaurant.

14.00 Uitleg over de Rogier Hulst Foundation, waar we voor staan en wat wij willen bereiken en waar we samen naar toe willen na aanleiding van stellingen. Ruimte voor vragen, opmerkingen, ideeën, tips.

14.45 Een wandeling over het fraaie Landgoed Drakenburg, met zijn bosrijke omgeving en mooie zwembijvers.

16.00 Afsluiting

Liefste,

Ik weet dat je je afvraagt of ik hier goed ben aangekomen in deze wereld en of het goed met me gaat. Ik weet dat je je afvraagt of ik pijn of verdriet heb en dat je soms twijfelt of ik er überhaupt nog wel ben. Ik weet dat je je soms schuldig voelt als er momenten zijn dat je weer moet lachen... even vergeet en weer geniet. Ik zie je dapper je best doen om het leven weer te begrijpen en de verwarrende draad weer probeert op te pakken. Ik zie je mijmeren, wegdromen terug naar betere tijden en voel je breken als het stil wordt en je mij zo mist. Ik hoor je in gedachte tegen mij praten, smeken, bidden en voel je onzekerheid in een toekomst zonder mij. Ik voel je golven van pijn en onbegrip. Pijn die vlijmscherp is, die nooit helemaal zal verdwijnen maar waar ooit de scherpe kantjes vanaf zullen zijn. Ik voel je liefde, liefde die voor jouw gevoel nergens meer heen kan en in je hart opkropt tot een verlammeende leegte.

Geloof me, met mij gaat het goed. Ik ken hier geen fysieke noch emotionele pijn zoals die op aarde gevoeld kan worden. Elke ziel arriveert goed in deze dimensie, liefdevol werd ik ontvangen. Ik ben hier niet alleen en ben door liefde omarmt. Achteraf gezien werd er al tijdenlang vol geduld en liefde op mijn komst hier gewacht. Net zo natuurlijk als een geboorte op aarde....en er is maar één weg te gaan. Ik ben niet ver weg, letterlijk verblijf ik in de wereld om jou heen. Niet tastbaar, dus menselijk dat je soms twijfelt of ik er nog wel ben, maar wel voelbaar... En zelfs als verdriet of je hoofdje overheerst en je voelt mij niet... vertrouw er dan op dat ik er ben en ooit zal je mijn aanwezigheid gaan voelen.

Geef jezelf de tijd om je hartje te helen, laat tijd de scherpe kantjes verzachten. En voel je nooit schuldig als je de pijn even vergeet ook niet als het vervaagd... Het is goed om pijn te vergeten, ik weet dat je mij niet vergeet. Het is goed als de leegte ooit weer gevuld raakt met liefde. Ik zou niets liever willen dan jou weer gelukkig te zien. Want al kan jij mij niet zien ik ben wel bij je. Jouw toekomst is belangrijk en moet geleefd worden, het liefst met volle teugen, want het leven op aarde is kostbaar en ongelooflijk mooi. En ik, ik zal wachten. Hier is geen tijd, dus geen moeite, want ik heb alle tijd. Weet dat net zoals jouw liefde voor mij niet tevergeefs is of verdwenen is, zal ook mijn liefde voor jou nooit vervliegen. Dus telkens als je mij nodig hebt ben ik er.... voor jou, met jou. Ik lach als jij lacht, ik leef als jij leeft, ik geniet als jij geniet en als jij huilt zal ik je troosten. Als je kracht nodig hebt zal ik je die geven. Als je roept of fluistert zal ik je horen. En als je stil bent en luistert zal je mij voelen.. Leef je leven elke seconde vol overgave, zo groots als je kan, omdat je van me houdt. En ik leef met je mee, elke stap op jouw levenspad. Dichtbij je, slechts een gedachte, een hartslag van je vandaan. Omdat ik van je hou.

Alle liefs,

een bericht van de andere kant

“Ik lach als jij lacht, ik leef als jij leeft, ik geniet als jij geniet en als jij huilt zal ik je troosten.”

HERINNERINGEN AAN BAS

geschreven door zijn vader, Vincent Rodenburg

Op woensdag 24 augustus is Bas uit de tijd gestapt. Voor ons veel te vroeg en voor hem op het juiste moment. Waarom hij tot deze beslissing is gekomen zullen wij als ouders in dit leven niet ervaren. Dit gegeven is echter wel nauw verbonden met de herinnering die je koestert. De vraag blijft telkens naar boven komen ook als je je niet op de laatste periode in zijn leven wil concentreren.

De gedachten gaan terug naar de conceptie. Bas was en is een liefdesbaby. Beiden wilden we dolgraag een gezin zodat Bas vroeg zijn intrede deed. Natuurlijk zou hij niet de enige geweest zijn, maar een verschrikkelijk ongeluk zorgde er voor dat Bas geen broers of zussen had. Hij ervaarde het alleen zijn niet als problematisch of gemis. Zoals alle kinderen in zo'n situatie maakte hij intensief deel uit van de "NV-gezin". Al vroeg gaf hij meningen over beslissingen en mengde hij zich in gesprekken op een volwassenen niveau. Deze houding, attitude, zette zich voort in zijn omgang met leeftijdsgenoten in de straat en op school. Een buurman typeerde hem als volgt: "Bas zelf was een verstandige knaap. Hij was bovenal de charmante, welbespraakte in alles geïnteresseerde jongeman, waar ik bijvoorbeeld mee over mijn vak kon praten zoals ik dat op de universiteit met veel studenten niet kan. Hij was intelligent, snel van begrip, nieuwsgierig en stelde goede vragen." En vervolgens "Bas was een sociale en aimabele jongen. Als tienjarige paste hij op de kleintjes. Bij de straat-BBQ's was hij altijd van de partij, kwam graag op verjaardagen en hij was erbij toen Thijs de buurjongen voor het eerst zelf mocht rijden."

Bas had meerdere passies: Engels, muziek, maar ook kleding en films. En als iets hem werkelijk interesseerde dan verdiepte hij je direct in het onderwerp. Dan zocht hij op wie Hans Ubbink was of welke designer er achter D-squared school, welke modellen Hackett deze zomer zou uitbrengen, enz, enz. Kleding moest aan zeer specifieke esthetische maatgeving voldoen: kleur, vorm, materiaal, schnitt. Maar bovenal perfect passen. Bij film golden ook strenge eisen. Voldeed een rolprent hieraan, dan kon deze gemakkelijk meerdere keren bekeken worden. "Lord of the Rings" en de BBC serie "Sherlock" behoorden tot deze categorie en werden geduid met: 'Dit is een film voor groot scherm'. (Dit betekende dat de film geprojecteerd zou worden op het scherm

van onze thuisbioscoop). De Clue, tijdens het vele malen bekijken, was om 'wordperfect' de volgende scene te citeren. Bij voorbeeld: nu zegt Legolas "They are taking the hobbits to Isengard" of in the Return of the King: nu zegt Pippin "What a way to end" en dan antwoordt Gandalf "This is not the end of the journey; it is merely the beginning" Zelfs tijdens de avondmaaltijd vlogen quotes over en weer. Uit welke film komt dit citaat: "Cesar is home"? Naam film en belangrijkste acteurs en scene.

En dan de muziek. Bas bedacht op zijn zeventiende dat hij gitaar wilde spelen, leende de Spaanse gitaar van Brigit Kaandorp en begon. Een half jaar later speelde hij foutloos Sultans of Swing. Nadat hij van zijn ouders een elektrische gitaar kreeg speelde hij verbluffend snel gitaarsolo's van de grootste gitaristen. Zeer getalenteerd. Frans, zijn buurjongen, vertelde dat Bas boeiend en met veel details kon spreken over de bands waar hij van hield: Arctic Monkeys, the Doors, Led Zeppelin, Dire Straits, Jimi Hendrix en nog veel meer. En zo raakte hij volgens Frans dit jaar ook helemaal in de ban van de LP's; in tweedehands winkels wist hij zijn favoriete albums dan te strikken. En hij was kritisch want de platen moesten wel in de aller-

beste staat zijn. Hij haalde de oude pick-up van mij tevoorschijn en installeerde die op zijn zolderkamer. Vier boxen in een rechthoek in zijn kamer, een makkelijke stoel in het midden en dan het prachtige geluid van de naald op het vinyl, zoals hij dat lyrisch kon omschrijven. Wie hem kent ziet zo voor zich hoe hij daar uren per week kon genieten. Hij onderhield zijn collectie goed, maakte de platen voor gebruik schoon en ontladde ze na gebruik weer.

A man of many talents, but also still waters run deep. Ondanks zijn rijke gevoelsleven wilde Bas nooit over gevoelens spreken. Nu is nooit een groot woord. Kwam je, naar zijn mening, te dichtbij dan sprak hij de voor mij fameuze zin: "we stoppen de ondervraging" het lijkt wel een "interrogation". Zelfs zijn allerbeste vriend Niels (vriendschap sinds de basisschool) merkte het volgende op: Uren konden wij praten over voetbal en vooral muziek, maar over gedachtes en gevoelens hadden Bas en ik het nooit. Ook al spraken we elkaar haast elke dag en zagen we elkaar om de week, persoonlijk werden de gesprekken niet. Ik ben van mijzelf niet een heel open persoon en Bas ook niet dus wij vonden het wel goed zo. Wanneer Bas bij ons kwam eten probeerde mijn moe-

der weleens een persoonlijk onderwerp aan te snijden, maar Bas pareerde dit altijd met zijn humoristisch cynisme"

Bas zou gaan studeren aan de Humber University en hij heeft vaak verteld dat ie enorm veel zin in het avontuur had. Hij zei ook dat het nog maar de vraag was of hij "überhaupt terug naar Nederland zou komen. Hij vond Canada een geweldig land met heel veel mogelijkheden. Ik was apetrots op je. Jij gaf mij dan ook een Canada-pin om alvast aan het idee te wennen. Dat was een hele eer, want Bas was niet scheutig met het geven van souvenirs. Vrijgevig was hij wel, want Bas "scavingde" bij de AH en zei bij terugkomst; 'ik heb iets lekkers voor je; het was in de 35%.

En dan is het 24 augustus de dag voor je vertrek en ook de dag van jouw vertrek. Je stapte uit de tijd. De tijd die even stil stond als een schot in de dag.

Lieve Bas, je bent een weg gegaan die wij nog niet kunnen volgen, maar allen die jou gekend hebben houden enorm veel van je en blijven dat doen.

Ralph van Manen

Met mijn ogen dicht

Alles wat ik nog wilde zeggen
zit zo diep weggestopt in mij
Ik kan je nu niets meer vertellen
In mijn gedachten ben je vrij
Maar toen jij het leven losliet
was er nog zoveel niet gezegd
Was er nog zoveel onbesproken en niet uitgelegd

Maar met mijn ogen dicht
zie ik jouw gezicht
Kan ik jou nog horen praten,
blijft je blik op mij gericht
Zie ik jou nog staan,
raak je mij weer aan
En maakt het donker plaats voor licht

Nooit zal ik je stem meer horen
En alles lijkt kapot
sinds de dag dat jij verdween
En ik voel me vaak verloren
Zoveel dingen nam je mee
Toen jij het leven losliet
was er nog zoveel niet gezegd
Was er nog zoveel onbesproken en niet uitgelegd

Want jij leeft door in mijn hart in mijn gedachten
Niets of niemand neemt dat van me weg

Maar met mijn ogen dicht
zie ik jouw gezicht
Kan ik jou nog horen praten,
blijft je blik op mij gericht
Zie ik jou nog staan,
raak je mij weer aan
En maakt het donker plaats voor licht

Treur niet

“Treur niet over de dood van uw geliefde,
roep de reiziger niet terug,
die op reis is naar zijn bestemming,
want u weet niet wat hij zoekt.
U bent van de aarde, maar hij is nu van de hemel.

Door over de dood te wenen, bedroeft u de ziel van hem,
die niet tot de aarde terug kan keren;
door naar gemeenschap met hem te verlangen,
kunt u hem niet anders dan hinderen.
Hij is gelukkig in de plaats waar hij is aangeland;
het verlangen naar hem toe te gaan helpt hem niet;
uw levensdoel houdt u nog op aarde.

Geen schepsel, dat ooit geboren is,
heeft in werkelijkheid aan een ander toebehoord;
iedere ziel is de geliefde van het Licht.
Heeft het Licht niet lief, zoals wij mensen dat niet kunnen?

De dood daarom doet niet anders
dan de ziel met het Licht verenigen.
Want aan wie de ziel in waarheid toebehoort,
tot hem keert zij vroeger of later terug.
Waarlijk, achter de sluier van de dood is een leven verborgen,
dat het begrip van de mens op aarde te boven gaat.

Indien u de vrijheid van de wereld kende en wist,
hoe de bedroefde harten er van hun last worden bevrijd;
indien u wist, hoe de zieken daar worden genezen
en de wonden worden geheeld;
Indien u de vrijheid kon begrijpen,
die de ziel ervaart naarmate zij zich meer van dit aardse leven
van begrenzingen verwijderd,
u zou niet meer treuren over hen, die zijn heengegaan,
maar bidden voor het geluk
en de vrede van deze zielen op hun verdere reis.”

VERSLAG EXPERTMEETING

door TOON DE KEYZER

Donderdag 7 juni in Utrecht waren Astrid en ik aanwezig bij een zogenaamde expertmeeting, georganiseerd door Pien van de Ven. Pien is vanuit haar universitaire studie bezig met een onderzoek naar wat er gebeurt in Lotgenotengroepen in Nederland. Vooral toegespitst op wat de effecten zijn van de lotgenoot contacten binnen deze groepen. Wat zijn onze ervaringen en hoe kan je het proces meten dat plaatsvindt gedurende een bepaalde tijd binnen een lotgenotengroep. Uiteindelijk is haar doel om deze ervaringen en effecten te vertalen naar wetenschappelijke feiten in haar onderzoek.

Aanwezig op deze morgen waren vertegenwoordigers van diverse lotgenotengroepen, zoals van de vereniging van verkeersslachtoffers en van de slachtoffers van seksueel misbruik, en of incest, en van de nabestaanden van kinderen die door geweld zijn omgekomen. Tevens was de studiebegeleider van Pien aanwezig en ook medewerkers van Slachtofferhulp Nederland.

Na de introductie door Pien en een voorstelronde begon ze met uitleg over haar onderzoek en de stand van zaken tot nu toe, verder maakte ze duidelijk wat het doel was van deze meeting. Haar onderzoek richt zich vooral op het meten van effecten van wat er gebeurt binnen lotgenoot groepen, hoe zijn de reacties van lotgenoten bij deze contacten en hoe kan je dit meten en vergelijken met andere lotgenoot groepen. Daarom bezoekt ze allerlei Lotgenoot dagen en bijeenkomsten van lotgenoot

groepen. Zo hebben we Pien leren kennen en zijn we uitgenodigd voor deze meeting.

Het was heel interessant en herkenbaar voor Astrid en mij en vooral ook leerzaam om te ervaren hoe het gaat in andere lotgenoot groepen. We konden veel reageren en vertellen over onze eigen ervaringen in onze lotgenoot groep. Hierna hebben we in twee brainstormsessies elkaars ervaringen en reacties gedeeld en opgeschreven naar aanleiding van twee stellingen die Pien ons had voorgelegd. Wij vonden het mooi om te ervaren dat, ondanks de verschillende lotgenoot groepen, toch bleek dat het proces binnen de groepen veel overeenkomst met elkaar heeft en vergelijkbaar is (en dus goed te meten voor Pien). Ik had al meteen een goede band met een Mevrouw genaamd Nelly, ze zit in een rolstoel vanwege een verkeersongeluk en vertegenwoordigt dus deze vereniging. Dat was voor mij een mooie ervaring, goed om mee te maken.

Verder hebben we deze dag vooral contacten gelegd die zeker goed zijn voor de toekomst, wie weet wat er nog meer op ons pad komt , in ieder geval kunnen we hier mee verder. Al met al een heel geslaagde meeting afgesloten met een gezellige lunch in een mooi vergadercentrum de Driehoek in Utrecht. Wij waren allebei enthousiast en blij dat we er geweest waren.

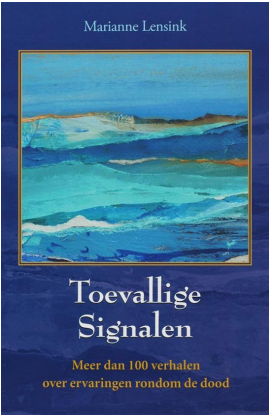
BOEKBESPREKING door Sandra Rodenburg

Marianne Lensink *Toevallige Signalen*

In dit boek staan meer dan 100 verhalen over ervaringen rondom de dood. De zogenaamde “perimortale ervaringen” zijn aan de schrijfster verteld of toegestuurd na een oproep na haar eerste boek Gestuurd Toeval.

Herkenbaar is het om in deze verhalen gebeurtenissen te lezen die schijnbaar toevallig zijn maar hulp en troost bieden aan de nabestaanden. Niet alleen overdag maar ook ‘s nachts tijdens dromen, krijgen de betrokkenen boodschappen die ze niet kunnen verklaren maar die zeer welkom zijn.

De schrijfster die zelf haar man op jonge leeftijd verloor, raakt door alle getuigenissen steeds meer overtuigd dat de dood niet het einde is en onze dierbaren voortleven in een andere dimensie. Een dimensie die niet ver van ons verwijderd is. En waar we contact mee kunnen maken.

Stel je eens voor dat er in elke stad in Nederland een plek is waar je als jongere vrij in en uit kunt lopen om “te chillen”, hangen, om vrienden te maken. Waar altijd iemand is die naar je luistert als je daar behoefte aan hebt.

ROGER THAT?

Een RogerThat Huis is de Nederlandse variant van de bestaande Belgische OverKop-huizen. In deze prachtige huizen voelen jongeren zich veilig en prettig en kunnen ze altijd terecht om aan hun talenten te werken. Er is altijd iemand om een praatje mee te maken. En wanneer nodig bieden we steun: anoniem, gratis, vrijblijvend en zonder afspraak.

RogerThat huizen staan zo dicht mogelijk bij de leefwereld van jongeren; het is er gezellig en er zijn ontspannende activiteiten. Jongeren kunnen bijvoorbeeld zelf video's, muziek of kunst maken. Vervolgens kan dit gedeeld worden, bijvoorbeeld met personen die hen hebben geholpen of geïnspireerd. En op hun beurt kunnen ze ook andermans werk delen. Iedereen tussen de 11 en 25 jaar is welkom. De professionals in RogerThat Huizen bieden ook een luisterend oor, als jongeren ergens mee zitten, of het moeilijk hebben.

WIE ZIJN WE?

Wij zijn de Rogier Hulst Foundation en maken ons sterk om Roger That Huizen zo snel als mogelijk te realiseren. Wij hebben als doel om de wereld, maar vooral de kwetsbare groep van 11 tot 25 jaar, mentaal mooier en sterker te maken. Samen met jouw hulp en die van vele jongeren willen we op diverse locaties in Nederland bruisende en veilige plekken creëren voor jongeren. Wil je meer weten over de Rogier Hulst Foundation, ga dan naar onze website:

www.rogierhulstfoundation.nl

WAAROM ROGER THAT HUIZEN?

Jongeren komen zelden naar de zorg. Daarom zorgen wij ervoor dat de zorg naar de jongeren toekomt via een laagdrempelig vrijetijdsaanbod. Er zijn op dit moment nog te veel jongeren die helemaal niet of niet graag naar de huisarts of een coach stappen als ze niet goed in hun vel zitten, ook niet als ze psychische problemen hebben. Psychische klachten zijn ook niet altijd bekend bij ouders, vrienden en mentoren op school. Dit ondanks prachtige voorlichtingscampagnes als “Hey! Het is oké, maak depressie bespreekbaar”. Veel jongeren hebben behoefte aan een luisterend oor, zonder verdere verplichtingen.

RogerThat huizen willen deze barrière doorbreken in hun streven naar een zorgzame samenleving. De huizen worden bemand door een team van enthousiaste professionals en goed gemotiveerde, jonge ervaringsdeskundigen. Er komt ook een digitaal RogerThat huis, “waar jongeren hun hart kunnen luchten”. De bedoeling is ook om snel en rechtstreeks door te kunnen verwijzen naar de juiste hulpverleners, indien dat nodig is.

NETWERKBIJEENKOMST

Om het idee voor de RogerThat huizen verder toe te lichten en te verkennen, organiseert de Rogier Hulst Foundation een netwerkbijeenkomst voor iedereen die interesse heeft. Diverse deskundigen zullen van uit hun professionele achtergrond over het onderwerp spreken en voor inspiratie zorgen. Zo zal onder meer Wouter Kersbergen, coördinator van 5 vergelijkbare ‘OverKop-huizen’ in België zijn ervaringen delen.

WANNEER: Dinsdag 6 november, van 10.00 tot 12.30 uur.

WAAR: Amsterdam (locatie optie Studio Zeeburg)

VOOR WIE: Jongeren van 11 tot 25 jaar. Zorgverleners die jongeren echt willen helpen. Inspirerende sprekers die iets kunnen bijdragen. Jongerenwerkers/organisatie met een open mind. Bruggenbouwers. Mensen uit de politiek en onderwijs. Gemotiveerde studenten. Ouders die hun kind(eren) zien worstelen met levensvragen en niet goed weten waar hun kinderen daarmee terecht kunnen. Bekende Nederlanders die affiniteit hebben met het onderwerp. Iedereen die de initiatieven van de Rogier Hulst Foundation een warm hart toe draagt.

AANMELDEN? Aanmelden voor de netwerkbijeenkomst (of als je verhinderd bent, maar wel op de hoogte wilt blijven) kan bij: rogierhulstfoundation@gmail.com, het bestuur van de Rogier Hulst Foundation of bij Astrid van Vugt (voorzitter).

Maurits Sebastiaan Rodenburg
25 september 1995 – 24 augustus 2016

Shine on

door Sandra Rodenburg

Lieve Bas,

Een aantal maanden geleden heb ik de besloten en inmiddels geheime Facebook pagina Shine On opgericht. Bedoelt voor ouders van jongeren die net als jij, uit het leven stapten.

Wij delen op deze pagina gevoelens, ervaringen, muziek, gedichten en wetenswaardigheden rondom het thema suïcide. Inmiddels heb ik bijna dagelijks contact met een aantal van de andere ouders. En zijn de overleden dierbaren op deze manier weer “tot leven gekomen”. Het lijkt soms alsof ik hen persoonlijk ken door alle verhalen en foto’s die op Shine On worden geplaatst.

Via Shine On leven we met elkaar mee. Wanneer verjaar- en sterfdagen worden herdacht en één van ons het moeilijk heeft. Grappig genoeg heb ik zo het gevoel dat jullie aan de andere kant van de sluier ook bij Shine On betrokken zijn. En elkaar ondertussen ook ontmoet hebben in de zielswereld. Raakvlakken genoeg. Met name de liefde voor muziek is gemeenschappelijk.

Het geeft verlichting in de verliesverwerking.

liefs mem

De blogs van Sandra zijn te vinden op:
www.shineonluno.wordpress.com

DE KLEINE SPIN

aangedragen door Henny van Extel

Mijn zoon Rikke heeft in de zomer van 2015 op 19-jarige leeftijd een einde aan zijn leven gemaakt. Een tijd van chaos volgde, verdriet, verbijstering, schuldgevoel maar ook het niet-begrijpen van zijn daad. Ik ben, om te leren begrijpen, veel gaan lezen over zelfdoding en kwam in mijn zoektocht een verhaal tegen over de kleine spin, geschreven door Floortje Agema. Dit verhaal riep meteen mededogen in me op. Voor Rikke, voor mezelf, en uiteindelijk ook voor al die anderen die door zelfdoding om het leven zijn gekomen. Ik heb het verhaal, vooral in het eerste jaar na zijn sterven, heel vaak voorgelezen aan iedereen die het maar wilde horen. Ik merkte door het herhaaldelijk voorlezen dat ik telkens weer door een ander stukje van de tekst geraakt en ontroerd werd. Zo heb ik, langs de weg van het verhaal een dunne draad gevonden die me, dwars door de dood, met Rikke verbindt, zo voelt het... Ik ben dankbaar dat ik dit verhaal tegen gekomen ben omdat het mij weer een beetje op mijn pad naar herstel gebracht heeft. Ik hoop dat het jullie, lezers, ook troost kan bieden. Een warme groet, Henny van Extel

De wind waaide stevig, op de dag dat de kleine spin werd geboren. Hij was heel welkom en werd omringd met liefde en aandacht, beschermd tegen de wind, gekoesterd in de zon. Hij groeide op met zijn papa, mama en zijn broertje.

Spinnen starten al heel jong met het maken van hun eigen web. Dus begon ook de kleine spin op een dag, vol vertrouwen, aan het spinnen van zijn spinnenweb. Hij had energie genoeg en bouwde een groot web. Hij maakte de mooiste sprongen, zijn kleine pootjes zoefden heen en weer en de kleine spin was trots op de vorderingen die hij maakte.

Totdat hij, toen hij wat groter was, om zich heen begon te kijken. Zijn eigen web leek helemaal niet op de andere webben. Hij begreep het niet. Hoe kon dat nou? Hij had zo zijn best gedaan! Maar zijn web zat anders in elkaar. Zijn draden waren op de ene plek langer en op de andere plek juist korter dan bij de anderen. Zo wilde de kleine spin het niet. Hij wilde net zo zijn als de rest van de spinnen en dus moest zijn web niet anders zijn. Het moest net zo sterk zijn als het web van papa, net zo mooi als het web van mama, en met even veel gemak tot stand komen als het web van zijn broertje.

Vol overgave ging de kleine spin opnieuw aan de slag. Al zijn aandacht stopte hij in het spinnen van de draden. Maar wat hij ook probeerde, het lukte niet. De kleine

spin werd er verdrietig van. Hij voelde zich alleen, ook met heel veel lieve spinnen om hem heen. Het viel zijn vriendjes en vriendinnetjes wel eens op dat het web van de kleine spin een beetje anders was, maar dat maakte ze eigenlijk niks uit. Maar de kleine spin bleef het gevoel houden dat hij het niet goed deed.

Af en toe wilde hij zo graag even vrij zijn, even niet voelen dat hij anders was, even geen druk voelen, even niet struikelen over zijn eigen draden. Dan sprong hij uit zijn web en zweefde door de lucht om even later weer terug te veren naar zijn web. Zijn eigen gesponnen draad was stevig en veerkrachtig genoeg om hem weer veilig met zijn pootjes op de draden te laten landen.

De kleine spin maakte plezier met de andere spinnen. Hij dolde met zijn broertje en maakte leuke dingen mee met zijn vriendjes en vriendinnetjes. Hij zorgde steeds dat de uiteinden van zijn web verbonden bleven met die van zijn ouders en hij was lief voor de spinnen waar hij om gaf. En toch, dat gevoel bleef. Een gevoel van niet passen, van anders zijn. Keer op keer probeerde hij een web te maken, dat eigenlijk niet bij hem paste. Langzaamaan werd zijn kracht steeds minder en verloor hij zijn moed. Hij merkte dat de draad die hij spon steeds dunner en zwakker werd.

Hij keek eens om zich heen. Hij zag de andere spinnen. Hij zag hun liefde, hij zag hun zorgen. En toch, hij kon niet echt voelen dat hij goed was zoals hij was. Dat lag niet aan de andere spinnen, het was iets diep in hem.

En op een dag was het op. De spin was zo intens moe. Hij besloot uit zijn web te springen, wetend dat zijn draad te zwak was om nog mee te veren. En toch wilde hij springen. Dan hoefde hij niet meer hetzelfde als de anderen te zijn en kon hij stoppen

met vechten. Tegen de draden, tegen zijn web, en vooral tegen zichzelf.

Hij sprong. De draad brak. De spin verwachtte een harde klap. Maar die kwam niet. Hij zweefde en hij zweefde. Eindeloos vrij. De wind droeg hem, steeds verder van hier. Naar de zon, de sterren en de maan. Hoe verder hij bij zijn eigen web vandaan kwam, hoe duidelijker hij het kon zien. Zijn web was anders dan de andere webben. Prachtig hemelsblauw en kristalhelder waren de draden. Eindeloos waren de hoeveelheid verbindingen met de andere webben om hem heen. Anders, bijzonder, en helemaal mooi zoals het was.

Hopelijk heeft de kleine spin ook gezien wat er is gebeurd met de draden van zijn web. Het web dat hij niet goed genoeg vond. Alle spinnen die van de kleine spin hielden, namen een klein stukje draad uit het verlaten web. Lange rijen spinnen wachtten op hun deel. Ze vervlochten het met hun eigen draden.

Soms deed het ze pijn om dat kleine heldere stukje draad in hun eigen web te zien, wetend dat dit soort draad nooit meer gesponnen zou worden. De plek waar hun web verdikt was met dit kostbare draad deed ze af en toe struikelen, het was dan moeilijk om weer in het web terug te klimmen en verder te gaan. Vele spinnentranen stroomden langs de draadjes van gemis. Maar één ding was zeker. De stukjes draad uit het web van de kleine spin werden met liefde bewaard. Beschermd tegen de wind en gekoesterd in de zon.

Uit: Met mijn ziel onder mijn arm

Floortje Agema